

2023/2844

27.12.2023

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2023/2844

av den 13 december 2023

om digitalisering av rättsligt samarbete och tillgång till rättslig prövning i gränsöverskridande frågor på privaträttens och straffrättens område och om ändring av vissa rättsakter inom området för rättsligt samarbete

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 81.2 e och f och 82.1 d,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) I sitt meddelande av den 2 december 2020 med titeln *Digitalisering av rättskipningen i Europeiska unionen – En verktygslåda med möjligheter* konstaterade kommissionen att den rättsliga ramen för unionens gränsöverskridande förfaranden på privaträttens och straffrättens område behöver moderniseras i enlighet med principen om digitalt som standard, samtidigt som det säkerställs dels att alla nödvändiga skyddsåtgärder för att undvika social utestängning har vidtagits, dels ömsesidigt förtroende, interoperabilitet och säkerhet.
- (2) För att uppnå ett fullt fungerande område med frihet, säkerhet och rättvisa är det viktigt att alla medlemsstater strävar efter att minska befintliga skillnader i fråga om digitalisering av system och dra nytta av de möjligheter som unionens relevanta finansieringsmekanismer erbjuder.
- (3) För att förbättra det rättsliga samarbetet och tillgången till rättslig prövning bör de unionsrättsakter som innehåller bestämmelser om kommunikation mellan behöriga myndigheter, däribland unionsorgan och unionsbyråer, och mellan behöriga myndigheter och fysiska och juridiska personer i frågor på privaträttens område kompletteras genom att villkor fastställs för hur sådan kommunikation ska ske med digitala medel.
- (4) Syftet med denna förordning är att förbättra effektiviteten och ändamålsenligheten i rättsliga förfaranden och underlätta tillgången till rättslig prövning genom att digitalisera de befintliga kommunikationskanalerna, vilket bör leda till kostnads- och tidsbesparingar, minskad administrativ börda och ökad resiliens i force majeure-situationer för alla myndigheter som deltar i gränsöverskridande rättsligt samarbete. Användningen av digitala kanaler för kommunikation mellan behöriga myndigheter bör leda till minskade förseningar i behandlingen av ärenden, på såväl kort som lång sikt. Detta bör vara till fördel för fysiska och juridiska personer och medlemsstaternas behöriga myndigheter samt stärka förtroendet för rättssystemen. Digitalisering av kommunikationskanaler skulle också vara till nytta när det gäller gränsöverskridande straffrättsliga förfaranden och i samband med unionens kamp mot brottslighet. I detta avseende innebär den höga säkerhetsnivå som digitala kommunikationskanaler kan erbjuda ett framsteg även när det gäller att garantera de berörda personernas rättigheter, såsom rätten till skydd för privat- och familjeliv och rätten till skydd av personuppgifter.
- (5) De grundläggande rättigheterna och friheterna för alla personer som berörs av det elektroniska utbytet av uppgifter enligt denna förordning, särskilt rätten till faktisk tillgång till rättslig prövning, rätten till en rättvis rättegång, principen om icke-diskriminering, rätten till skydd för privat- och familjeliv och rätten till skydd av personuppgifter, bör respekteras fullt ut i enlighet med unionsrätten.

⁽¹⁾ EUT C 323, 26.8.2022, s. 77.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 23 november 2023 (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 8 december 2023.

- (6) Alla enheter bör, när de fullgör sina skyldigheter enligt denna förordning, respektera principen om rättsväsendets oberoende, med beaktande av maktfördelningsprincipen och övriga rättsstatsprinciper.
- (7) Faktisk tillgång till rättslig prövning är ett centralt mål för området med frihet, säkerhet och rättvisa. Den digitala omvandlingen är ett viktigt steg mot att förbättra tillgången till rättslig prövning och rättssystemens effektivitet, kvalitet och öppenhet.
- (8) Det är viktigt att lämpliga kanaler och verktyg utvecklas för att säkerställa att rättssystemen kan samarbeta digitalt på ett effektivt sätt. Det är därför avgörande att på unionsnivå inrätta ett enhetligt informationstekniskt instrument som möjliggör snabbt, direkt, interoperabelt, tillförlitligt, tillgängligt, säkert och effektivt gränsöverskridande elektroniskt utbyte av ärenderelaterade uppgifter mellan behöriga myndigheter. Kommissionen och medlemsstaterna bör säkerställa att rättstillämpare deltar i rättssystemens digitala omvandling.
- (9) Det har utvecklats verktyg för digitalt utbyte av ärenderelaterade uppgifter, som gör det möjligt att undvika att ersätta eller kräva kostsamma ändringar av de befintliga it-system som redan inrättats i medlemsstaterna. E-Codex (*e-Justice Communication via On-line Data Exchange*), för vilket den rättsliga ramen inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/850 ⁽³⁾, är det viktigaste verktyg av den här typen som har utvecklats hittills för att säkerställa snabbt, direkt, interoperabelt, hållbart, tillförlitligt och säkert gränsöverskridande elektroniskt utbyte av ärenderelaterade uppgifter mellan behöriga myndigheter.
- (10) Digitaliseringen av förfarande bör säkerställa tillgång till rättslig prövning för alla, inbegripet personer med funktionsnedsättning. Det decentraliserade it-system och den europeiska elektroniska åtkomstpunkt som inrättas genom denna förordning bör uppfylla de krav på webbtillgänglighet som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2102 ⁽⁴⁾. Samtidigt bör de elektroniska betalningsmetoder som avses i denna förordning uppfylla tillgänglighetskraven i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/882 ⁽⁵⁾.
- (11) Inrättandet av digitala kanaler för gränsöverskridande kommunikation skulle direkt bidra till att förbättra tillgången till rättslig prövning genom att fysiska och juridiska personer ges möjlighet att söka tillvarata sina rättigheter och göra gällande sina fordringar, inleda förfaranden och utbyta ärenderelaterade uppgifter i digital form med rättsliga eller andra behöriga myndigheter i förfaranden som omfattas av unionsrätten inom området för privaträttsliga frågor.
- (12) För att säkerställa att elektroniska kommunikationsverktyg har en positiv inverkan på tillgången till rättslig prövning bör medlemsstaterna avsätta tillräckliga resurser för att förbättra medborgarnas digitala färdigheter och kompetens och ägna särskild uppmärksamhet åt att säkerställa att en brist på digitala färdigheter inte blir ett hinder för användningen av det decentraliserade it-systemet. Medlemsstaterna bör säkerställa att utbildning erbjuds alla berörda rättstillämpare, inbegripet åklagare, domare och administrativ personal samt behöriga myndigheter, i syfte att säkerställa att det decentraliserade it-systemet används effektivt. Sådan utbildning bör syfta till att förbättra rättssystemens funktion i hela unionen samt upprätthållandet av grundläggande rättigheter och värden, särskilt genom att göra det möjligt för rättstillämpare att effektivt ta itu med utmaningar som kan uppstå under förfaranden eller förhandlingar som genomförs med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation, på grund av deras virtuella karaktär. Medlemsstaterna bör uppmuntras av och erhålla stöd från kommissionen när det gäller att ansöka om bidrag till stöd för utbildningsverksamhet inom ramen för unionens relevanta finansieringsprogram.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/850 av den 30 maj 2022 om ett datoriserat system för gränsöverskridande elektroniskt utbyte av uppgifter på området civil- och straffrättsligt samarbete (e-Codex-systemet) och om ändring av förordning (EU) 2018/1726 (EUT L 150, 1.6.2022, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2102 av den 26 oktober 2016 om tillgänglighet avseende offentliga myndigheters webbplatser och mobila applikationer (EUT L 327, 2.12.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/882 av den 17 april 2019 om tillgänglighetskrav för produkter och tjänster (EUT L 151, 7.6.2019, s. 70).

- (13) Denna förordning bör omfatta digitalisering av kommunikation i ärenden med gränsöverskridande verkningar och som omfattas av vissa unionsrättsakter i frågor på privaträttens och straffrättens område. Dessa rättsakter bör förtecknas i bilagorna till denna förordning. Kommunikation mellan behöriga myndigheter och unionsorgan och unionsbyråer, som Europeiska åklagarmyndigheten eller Eurojust, i fall där de är behöriga enligt de rättsakter som förtecknas i bilaga II, bör också omfattas av denna förordning. Om förvaltare enligt nationell rätt är behöriga att ta emot fordringar som anmälts av en utländsk borgenär i insolvensförfaranden inom ramen för Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 ⁽⁶⁾ bör de betraktas som behöriga myndigheter i den mening som avses i den här förordningen.
- (14) Denna förordning bör inte påverka de regler för gränsöverskridande rättsliga förfaranden som fastställs genom de rättsakter som förtecknas i bilagorna I och II, med undantag för de regler om kommunikation med digitala medel som införs genom denna förordning. Denna förordning bör inte påverka tillämpningen av nationell rätt om utseende av myndigheter, personer eller organ som har i uppgift att hantera någon aspekt av kontroll och inlämning av ansökningar, handlingar och information. Kraven i tillämplig nationell rätt när det gäller handlingars eller uppgifters äkthet, korrekthet, tillförlitlighet, trovärdighet och lämpliga rättsliga form bör inte påverkas, med undantag för de regler avseende kommunikation med digitala medel som införs genom denna förordning.
- (15) Huruvida ett ärende ska anses ha gränsöverskridande verkningar bör fastställas enligt de rättsakter som förtecknas i bilagorna I och II. Om det i de rättsakter som förtecknas i bilagorna I och II uttryckligen anges att nationell rätt ska styra ett kommunikationsförfarande mellan behöriga myndigheter bör denna förordning inte vara tillämplig.
- (16) Skyldigheterna enligt denna förordning bör inte gälla muntlig kommunikation, exempelvis per telefon eller personligen.
- (17) Denna förordning bör inte tillämpas på delgivning av handlingar enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1784 ⁽⁷⁾ eller på bevisupptagning enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1783 ⁽⁸⁾. De förordningarna innehåller redan särskilda regler om digitalisering av rättsligt samarbete. För att förbättra den direkta elektroniska delgivningen av handlingar till en person som har en känd delgivningsadress i en annan medlemsstat bör det dock genom den här förordningen införas vissa ändringar av förordning (EU) 2020/1784.
- (18) När kommissionen samarbetar med externa aktörer i utformnings- och utvecklingsfaserna av den europeiska elektroniska åtkomstpunkten bör dessa aktörer ha erfarenhet av utveckling av säkra, användarvänliga och tillgängliga it-lösningar.
- (19) För att säkerställa säker, effektiv, snabb, interoperabel, konfidentiell och tillförlitlig kommunikation mellan medlemsstaterna i gränsöverskridande förfaranden i frågor på privaträttens och straffrättens område bör lämplig kommunikationsteknik användas, förutsatt att vissa villkor vad gäller säkerheten, integriteten och tillförlitligheten för de handlingar som tas emot och identifieringen av deltagarna i kommunikationen uppfylls. Ett säkert, effektivt och tillförlitligt decentraliserat it-system bör därför inrättas för utbyte av uppgifter i gränsöverskridande rättsliga förfaranden. It-systemets decentraliserade karaktär bör syfta till att möjliggöra ett säkert utbyte av uppgifter mellan behöriga myndigheter, utan att någon unionsinstitution är inblandad i innehållet i dessa utbyten. Det decentraliserade it-systemet bör också möjliggöra säkert utbyte av uppgifter mellan en medlemsstat och unionsorgan och unionsbyråer, såsom Eurojust, i fall som omfattas av de rättsakter som förtecknas i bilaga II.

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (EUT L 141, 5.6.2015, s. 19).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1784 av den 25 november 2020 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) (EUT L 405, 2.12.2020, s. 40).

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1783 av den 25 november 2020 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (bevisupptagning) (EUT L 405, 2.12.2020, s. 1).

- (20) Det decentraliserade it-systemet bör bestå av backend-systemen i medlemsstaterna och i de relevanta unionsorganen och unionsbyråerna och interoperabla åtkomstpunkter genom vilka dessa system är kopplade till varandra med hjälp av säkra sammankopplingar. Åtkomstpunkterna i det decentraliserade it-systemet bör baseras på e-Codex.
- (21) Vid tillämpning av denna förordning bör medlemsstaterna kunna använda programvara som utvecklats av kommissionen (referensprogramvara) i stället för ett nationellt it-system. Denna referensprogramvara bör baseras på en modulstruktur, vilket innebär att programvaran paketeras och levereras separat från de e-Codex-komponenter som behövs för att ansluta den till det decentraliserade it-systemet. En sådan struktur bör göra det möjligt för medlemsstaterna att återanvända eller förbättra sin befintliga nationella infrastruktur för rättslig kommunikation för gränsöverskridande användning. I frågor rörande underhållsskyldighet kan medlemsstaterna också använda programvara som utvecklats av Haagkonferensen för internationell privaträtt (iSupport).
- (22) Kommissionen bör ansvara för skapandet, utvecklingen och underhållet av referensprogramvaran, i enlighet med principerna om inbyggt dataskydd och dataskydd som standard, och med tillgänglighetskraven. Kommissionen bör utforma, utveckla och underhålla referensprogramvaran i enlighet med de krav och principer för dataskydd som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) 2018/1725 ⁽⁹⁾ och (EU) 2016/679 ⁽¹⁰⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 ⁽¹¹⁾, särskilt principerna om inbyggt dataskydd och dataskydd som standard samt en hög cybersäkerhetsnivå. I synnerhet bör varje fysisk eller juridisk person som deltar i skapande, utveckling eller underhåll av de nationella it-systemen eller referensprogramvaran vara bundna av dessa krav och principer. Referensprogramvaran bör även inkludera lämpliga tekniska åtgärder och bör möjliggöra organisatoriska åtgärder, inbegripet nödvändig tillsyn för att säkerställa en säkerhets- och interoperabilitetsnivå som är lämplig för utbytet av uppgifter i samband med gränsöverskridande rättsliga förfaranden. För att säkerställa interoperabilitet med nationella it-system bör referensprogramvaran kunna genomföra standarderna för digitala förfaranden enligt definitionen i förordning (EU) 2022/850 för de motsvarande rättsakter som förtecknas i bilagorna I och II till den här förordningen.
- (23) För att ge snabbt, säkert och effektivt bistånd till sökande bör kommunikation mellan behöriga myndigheter, exempelvis domstolar och centralmyndigheter som har utsetts enligt rådets förordningar (EG) nr 4/2009 ⁽¹²⁾ och (EU) 2019/1111 ⁽¹³⁾, som regel genomförs genom det decentraliserade it-systemet.
- (24) En störning i det decentraliserade it-systemet skulle kunna omöjliggöra överföringar via systemet. Eventuella störningar i systemet bör åtgärdas så snart som möjligt av de berörda unionsorganen och medlemsstaterna. Det skulle också kunna vara praktiskt omöjligt att göra överföringar på grund av den fysiska eller tekniska karaktären hos det som ska överföras, såsom överföring av fysiska bevis eller behov av att överföra originalhandlingar i pappersformat för att bedöma dess äkthet, eller på grund av force majeure. Force majeure-situationer följer i allmänhet av oförutsebara och oundvikliga händelser som har sin grund i omständigheter som ligger utanför den behöriga myndighetens kontroll. När det decentraliserade it-systemet inte används bör kommunikationen ske på det lämpligaste alternativa sättet. Sådana alternativa sätt bör bland annat innebära att översändandet sker så snabbt som möjligt och på ett säkert sätt på annan säker elektronisk väg, genom posttjänster eller genom personlig överföring där sådan överföring är möjlig.

⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

⁽¹⁰⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽¹¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 4.5.2016, s. 89).

⁽¹²⁾ Rådets förordning (EG) nr 4/2009 av den 18 december 2008 om domstols behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt samarbete i fråga om underhållsskyldighet (EUT L 7, 10.1.2009, s. 1).

⁽¹³⁾ Rådets förordning (EU) 2019/1111 av den 25 juni 2019 om behörighet, erkännande och verkställighet av avgöranden i äktenskapsmål och mål om föräldransvar, och om internationella bortföranden av barn (EUT L 178, 2.7.2019, s. 1).

- (25) Det decentraliserade it-systemet bör användas som standard i kommunikationen mellan behöriga myndigheter. För att säkerställa flexibilitet i det rättsliga samarbetet skulle dock andra kommunikationsmedel kunna vara mer lämpliga i vissa situationer. Detta kan vara lämpligt när de behöriga myndigheterna behöver direkt personlig kommunikation och särskilt för direkt kommunikation mellan domstolar enligt förordningarna (EU) 2015/848 och (EU) 2019/1111 och för direkt kommunikation mellan behöriga myndigheter enligt rådets rambeslut 2005/214/RIF⁽¹⁴⁾, 2006/783/RIF⁽¹⁵⁾, 2008/909/RIF⁽¹⁶⁾, 2008/947/RIF⁽¹⁷⁾ och 2009/829/RIF⁽¹⁸⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU⁽¹⁹⁾ eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1805⁽²⁰⁾ när kommunikationen mellan de behöriga myndigheterna kan genomföras på valfritt sätt eller på lämpligt sätt i enlighet med dessa rättsakter. I sådana fall skulle behöriga myndigheter kunna använda mindre formella kommunikationsmedel, såsom e-post.

Andra kommunikationsmedel kan också vara lämpliga när kommunikationen inbegriper hantering av känsliga uppgifter eller när konvertering av omfattande dokumentation till elektronisk form medför en oproportionell administrativ börda för den behöriga myndighet som skickar dokumentationen. Eftersom de behöriga myndigheterna hanterar känsliga uppgifter bör informationsutbytetts säkerhet och tillförlitlighet alltid säkerställas vid valet av lämpliga kommunikationsmedel. Det decentraliserade it-systemet bör alltid betraktas som den lämpligaste metoden för utbyte av formulär som har upprättats enligt de rättsakter som förtecknas i bilagorna I och II till den här förordningen. Formulär kan emellertid utbytas på annat sätt i fall där de behöriga myndigheterna i olika medlemsstater befinner sig på samma plats i en medlemsstat i syfte att bistå vid verkställandet av förfaranden för rättsligt samarbete enligt de rättsakter som förtecknas i bilaga II till den här förordningen, om det är nödvändigt på grund av ärendets brådskande karaktär, såsom i situationer enligt direktiv 2014/41/EU där den utfärdande myndigheten bistår vid verkställandet av den europeiska utredningsordern i den verkställande staten eller där de behöriga myndigheterna i olika medlemsstater vid ett fysiskt möte samordnar förfaranden för rättsligt samarbete enligt de rättsakter som förtecknas i bilaga II till den här förordningen.

- (26) När det gäller de komponenter i det decentraliserade it-systemet som unionen ansvarar för i enlighet med de säkerhetskrav som fastställs i förordning (EU) 2022/850, bör den enhet som förvaltar systemets komponenter ha tillräckliga resurser för att säkerställa att de fungerar väl.
- (27) För att underlätta fysiska och juridiska personers tillgång till de behöriga myndigheterna i frågor på privaträttens område bör denna förordning inrätta en åtkomstpunkt på unionsnivå (*en europeisk elektronisk åtkomstpunkt*) som en del av det decentraliserade it-systemet, vilken bör innehålla information för fysiska och juridiska personer om deras rätt till rättshjälp, och genom vilken de bör kunna lämna in ansökningar, göra framställningar, skicka, begära och ta emot förfarandemässigt relevant information, inbegripet digitaliserade ärendeakter eller delar därav, och kommunicera med de behöriga myndigheterna, eller låta sina företrädare göra det på deras vägnar, inom de förfaranden som omfattas av denna förordning, eller delges rättegångshandlingar eller andra handlingar. Den europeiska elektroniska åtkomstpunkten bör ligga på den europeiska e-juridikportalen, som fungerar som en enda kontaktpunkt för juridisk information och juridiktjänster i unionen.

⁽¹⁴⁾ Rådets rambeslut 2005/214/RIF av den 24 februari 2005 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff (EUT L 76, 22.3.2005, s. 16).

⁽¹⁵⁾ Rådets rambeslut 2006/783/RIF av den 6 oktober 2006 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande (EUT L 328, 24.11.2006, s. 59).

⁽¹⁶⁾ Rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen (EUT L 327, 5.12.2008, s. 27).

⁽¹⁷⁾ Rådets rambeslut 2008/947/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på domar och övervakningsbeslut i syfte att övervaka alternativa påföljder och övervakningsåtgärder (EUT L 337, 16.12.2008, s. 102).

⁽¹⁸⁾ Rådets rambeslut 2009/829/RIF av den 23 oktober 2009 om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande (EUT L 294, 11.11.2009, s. 20).

⁽¹⁹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU av den 3 april 2014 om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området (EUT L 130, 1.5.2014, s. 1).

⁽²⁰⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1805 av den 14 november 2018 om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande (EUT L 303, 28.11.2018, s. 1).

- (28) Rätten till rättshjälp eller rättsligt bistånd enligt unionsrätten och nationell rätt, särskilt rätten till rättshjälp enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 650/2012 ⁽²¹⁾, rådets förordningar (EG) nr 4/2009 och (EU) 2019/1111 och rådets direktiv 2003/8/EG ⁽²²⁾, är tillämplig. Fysiska och juridiska personer bör kunna få tillgång till relevant information på e-juridikportalen via länkar i den europeiska elektroniska åtkomstpunkten.
- (29) När det gäller fysiska och juridiska personers kommunikation med behöriga myndigheter i frågor på privaträttens område i gränsöverskridande ärenden bör elektronisk kommunikation användas som ett alternativ till de befintliga kommunikationsmedlen, inbegripet nationella medel, utan att det påverkar hur fysiska eller juridiska personer kommunicerar med sina nationella myndigheter, i enlighet med nationell rätt. Vid kommunikation mellan juridiska personer och behöriga myndigheter bör användning av elektroniska medel som standard uppmuntras. För att säkerställa tillgång till rättslig prövning genom digitala medel inte bidrar till att vidga den digitala klyftan ytterligare bör valet mellan elektronisk kommunikation i enlighet med vad som föreskrivs i denna förordning och andra kommunikationsmedel emellertid överlåtas till de berörda personerna. Detta är i synnerhet viktigt för att ta hänsyn till särskilda förutsättningar för personer som kanske saknar de tekniska medel eller digitala färdigheter som behövs för att få tillgång till digitala tjänster och personer med funktionsnedsättning, eftersom medlemsstaterna och unionen har förbundit sig att vidta lämpliga åtgärder i enlighet med FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning.
- (30) För att förbättra elektronisk gränsöverskridande kommunikation och översändande av handlingar via det decentraliserade it-systemet, inbegripet genom den europeiska elektroniska åtkomstpunkten, bör handlingar som översänds via det decentraliserade it-systemet inte nekas rättslig verkan och bör inte anses vara otillåtliga vid rättsliga förfaranden enbart för att de har elektronisk form. Denna princip bör emellertid inte påverka bedömningen av rättsverkningar eller tillåtlighet av sådana handlingar som kan utgöra bevis i enlighet med nationell rätt.
- (31) För att underlätta muntliga förhandlingar i förfaranden i frågor på privaträttens och straffrättens område med gränsöverskridande verkningar bör det i denna förordning föreskrivas fakultativ användning av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation.
- (32) Videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation bör göra det möjligt för den behöriga myndigheten att autentisera identiteten på de personer som ska höras och bör möjliggöra bild- och ljudkommunikation och muntlig kommunikation under förhandlingen. Ett enkelt telefonsamtal bör inte anses vara en lämplig teknik för distanskommunikation för muntliga förhandlingar. Den teknik som används bör uppfylla tillämpliga standarder för skydd av personuppgifter, telehemlighet vid kommunikation samt datasäkerhet, oavsett för vilken typ av förhandlingar den används.
- (33) En förhandling som genomförs med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation bör inte vägras enbart på grund av att det saknas nationella regler för användningen av teknik för distanskommunikation. I ett sådant fall bör de mest ändamålsenliga regler som är tillämpliga enligt nationell rätt, exempelvis regler för bevisupptagning, gälla i tillämpliga delar.
- (34) Rätten till tolkning bör inte påverkas av denna förordning, och videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation som används i förfaranden i frågor på privaträttens och straffrättens område bör möjliggöra användning av tolkning.
- (35) För att underlätta muntliga förhandlingar i förfaranden i frågor på privaträttens område med gränsöverskridande verkningar, bör det i denna förordning föreskrivas fakultativ användning av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation för parternas eller deras företrädares deltagande i sådana förhandlingar, med förbehåll för tillgången till relevant teknik, möjligheten för parterna att lämna in synpunkter om användningen av sådan teknik och lämpligheten av användningen av sådan teknik med hänsyn till de särskilda omständigheterna i ärendet. Denna förordning bör inte hindra varken personer som bistår en part eller åklagare i frågor på privaträttens område från att delta i förhandlingen med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i enlighet med tillämplig nationell rätt.

⁽²¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012 om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg (EUT L 201, 27.7.2012, s. 107).

⁽²²⁾ Rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (EGT L 26, 31.1.2003, s. 41).

- (36) Förfarandet för att inleda och genomföra förhandlingar med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation bör i frågor på privaträttens område regleras av nationell rätt i den medlemsstat där förfarandena äger rum. Om det i den nationella rätten i den medlemsstat som genomför förhandlingen i frågor på privaträttens område föreskrivs att förhandlingar ska spelas in bör parterna informeras om dessa bestämmelser och, om så föreskrivs, om deras möjlighet att motsätta sig inspelningen.
- (37) När beslut fattas om huruvida parterna och deras företrädare ska tillåtas att delta i en förhandling i frågor på privaträttens område med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation bör den behöriga myndigheten välja en lämplig metod för att inhämta parternas synpunkter i enlighet med nationell processrätt.
- (38) Om en behörig myndighet i förfaranden i frågor på privaträttens område har beslutat att tillåta att minst en av parterna eller de andra personerna deltar i en förhandling med hjälp av videokonferensteknik, bör den behöriga myndigheten säkerställa att dessa personer har tillgång till den förhandlingen med hjälp av videokonferensteknik. Den behöriga myndigheten bör särskilt skicka dessa personer en länk för deltagande i videokonferensen och tillhandahålla tekniskt stöd. Till exempel bör den behöriga myndigheten tillhandahålla instruktioner om den programvara som kommer att användas och vid behov anordna ett tekniskt test före förhandlingen. Den behöriga myndigheten bör beakta de särskilda behoven hos personer med funktionsnedsättning.
- (39) Om ett barn deltar i förfaranden i frågor på privaträttens område, särskilt i egenskap av part, enligt nationell rätt, bör barnet kunna delta i förhandlingen med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation som föreskrivs i denna förordning, med beaktande av barnets processuella rättigheter. Om barnet deltar i förfarandena för bevisupptagning i frågor på privaträttens område, till exempel om barnet ska höras som vittne, kan barnet å andra sidan också höras med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i enlighet med förordning (EU) 2020/1783.
- (40) Om en behörig myndighet ansöker om att en person ska delta för bevisupptagning i frågor på privaträttens område, bör denna persons deltagande i förhandlingen med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation regleras av förordning (EU) 2020/1783.
- (41) Denna förordning bör inte vara tillämplig på användning av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i frågor på privaträttens område när sådan användning redan föreskrivs i de rättsakter som förtecknas i bilaga I, eller i frågor som inte har gränsöverskridande verkningar. Denna förordning bör inte heller tillämpas på användning av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation vid förfaranden för bestyrkande av notarius publicus.
- (42) I frågor på straffrättens område bör förfarandet för att inleda och genomföra förhandlingar med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation regleras av nationell rätt i den medlemsstat som genomför förhandlingen. Den medlemsstat som genomför förhandlingen med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation bör anses vara den medlemsstat som har ansökt om användning av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation.
- (43) De regler som fastställs i denna förordning om användning av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation vid förhandlingar i samband med förfaranden för rättsligt samarbete i frågor på straffrättens område bör inte tillämpas på förhandlingar med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation för att ta upp bevis eller hålla en rättegång som kan leda till ett avgörande om huruvida en misstänkt eller en åtalad person är skyldig eller inte. Denna förordning bör inte påverka tillämpningen av direktiv 2014/41/EU, konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater och rådets rambeslut 2002/465/RIF⁽²³⁾.

⁽²³⁾ Rådets rambeslut 2002/465/RIF av den 13 juni 2002 om gemensamma utredningsgrupper (EGT L 162, 20.6.2002, s. 1).

- (44) För att skydda rätten till en rättvis rättegång och rätten till försvar bör de misstänkta, åtalade eller dömda personerna, eller en berörd person enligt definitionen i förordning (EU) 2018/1805 som inte är en misstänkt eller åtalad eller dömd person, ge sitt samtycke till användningen av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation för en förhandling i samband med förfaranden för rättsligt samarbete i frågor på straffrättens område. Det bör vara möjligt för den behöriga myndigheten att avvika från kravet att inhämta samtycke från den misstänkta, åtalade eller dömda personen eller den berörda personen endast i undantagsfall när ett sådant avvikande är vederbörligen motiverat av allvarliga hot mot den allmänna säkerheten och folkhälsan beträffande vilka det är visat att hoten är verkliga och aktuella eller förutsebara. Tillämpningen av undantag från kravet att inhämta samtycke till användningen av videokonferensteknik bör begränsas till vad som är nödvändigt och bör fullt ut respektera Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*). Om samtycke inte inhämtas bör den misstänkta, åtalade eller dömda personen eller den berörda personen ha möjlighet att begära omprövning i enlighet med nationell rätt och i full överensstämmelse med stadgan.
- (45) Om en misstänkt, åtalad eller dömd persons rättigheter har kränkts i samband med en förhandling som har genomförts med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation bör tillgång till ett effektivt rättsmedel garanteras i enlighet med artikel 47 i stadgan. Tillgång till ett effektivt rättsmedel bör också garanteras andra berörda personer än en misstänkt, åtalad eller dömd person i samband med en förhandling med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i förfaranden enligt förordning (EU) 2018/1805.
- (46) De behöriga myndigheter som ansvarar för en förhandling som genomförs med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i frågor på straffrättens område bör säkerställa att kommunikationen mellan den misstänkta, åtalade eller dömda personen eller den berörda personen i förfaranden enligt förordning (EU) 2018/1805 och dennes advokat, både omedelbart före och under förhandlingen, är konfidentiell i enlighet med tillämplig nationell rätt.
- (47) Om en förhandling med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation anordnas i frågor på straffrättens område, bör den behöriga myndighet som mottar begäran om att anordna en sådan förhandling (*den anmodade behöriga myndigheten*) säkerställa att den misstänkta, åtalade eller dömda personen eller den berörda personen, enligt definitionen i förordning (EU) 2018/1805, inbegripet personer med funktionsnedsättning, har tillgång till den infrastruktur som krävs för att använda videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation. Detta bör inbegripa ett ansvar att till exempel ge tillträde till de lokaler där förhandlingen ska hållas och till tillgänglig teknisk utrustning. Om teknisk utrustning inte finns tillgänglig i den anmodade behöriga myndighetens lokaler bör det vara möjligt för den myndigheten att vidta praktiska åtgärder genom att anordna förhandlingen i en annan myndighets lokaler i syfte att genomföra den med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation, om detta är möjligt, i enlighet med nationella förfaranden.
- (48) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 ⁽²⁴⁾ inrättas ett gemensamt unionsregelverk för erkännande av medel för elektronisk identifiering och elektroniska betrodda tjänster (*betrodda tjänster enligt eIDA*), särskilt elektroniska underskrifter, elektroniska stämplatser, tidsstämplingar, elektroniska leveranstjänster och autentisering av webbplatser, som över gränser tillerkänns samma rättsliga status som sina fysiska motsvarigheter. Den här förordningen bör därför föreskriva användning av betrodda tjänster enligt eIDA för digital kommunikation.
- (49) Om en handling som överförs som en del av elektronisk kommunikation enligt denna förordning kräver en stämpel eller underskrift bör de behöriga myndigheterna använda en kvalificerad elektronisk stämpel eller en kvalificerad elektronisk underskrift enligt definitionen i förordning (EU) nr 910/2014, och de fysiska eller juridiska personerna bör använda en kvalificerad elektronisk underskrift eller elektronisk identifiering. Den här förordningen bör dock inte påverka de formella krav som är tillämpliga på handlingar som framställs till stöd för en begäran, vilket kan vara digitala original eller bestyrkta kopior. Den här förordningen bör inte heller påverka kraven enligt nationell rätt vad gäller konvertering av handlingar eller eventuella krav på handlingars eller informations äkthet, korrekthet, tillförlitlighet, trovärdighet eller lämpliga rättsliga form, förutom när det gäller de villkor för kommunikation med digitala medel som införs genom den här förordningen.

⁽²⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73).

- (50) För att underlätta betalning av avgifter i ärenden med gränsöverskridande verkningar som omfattas av de unionsrättsakter i frågor på privaträttens område som förtecknas i bilaga I, bör de tekniska medlen för elektronisk betalning av avgifter vara förenliga med tillämpliga regler om tillgänglighet. Användning av betalningsmetoder som är allmänt tillgängliga i hela unionen, såsom kreditkort, betalkort, e-plånböcker och banköverföringar, bör vara möjlig i en onlinemiljö och tillgänglig via den europeiska åtkomstpunkten.
- (51) För att säkerställa att målen för denna förordning uppnås fullt ut och för att anpassa de befintliga unionsrättsakterna i frågor på privaträttens och straffrättens område till denna förordning krävs att ändringar införs i följande rättsakter genom denna förordning: Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 805/2004 ⁽²⁵⁾, (EG) nr 1896/2006 ⁽²⁶⁾, (EG) nr 861/2007 ⁽²⁷⁾, (EU) nr 606/2013 ⁽²⁸⁾, (EU) nr 655/2014 ⁽²⁹⁾, (EU) 2015/848 och (EU) 2018/1805. Syftet med ändringarna är att säkerställa att kommunikationen genomförs i enlighet med de regler och principer som anges i den här förordningen. Ändringar i direktiv och rambeslut i frågor på privaträttens och straffrättens område införs genom Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2023/2843 ⁽³⁰⁾.
- (52) I enlighet med punkterna 22 och 23 i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning ⁽³¹⁾ bör kommissionen utvärdera denna förordning på grundval av de uppgifter som samlas in genom särskilda övervakningsarrangemang, inbegripet kvantitativa och kvalitativa bedömningar, för var och en av de rättsakter som förtecknas i bilagorna I och II till denna förordning, för att bedöma denna förordnings faktiska konsekvenser för den praktiska tillämpningen, särskilt för att undersöka inverkan på effektiviteten och ändamålsenligheten hos digitaliseringen av gränsöverskridande rättslig samarbete och behovet av ytterligare åtgärder.
- (53) Den referensprogramvara som har utvecklats av kommissionen som ett backend-system bör automatiskt samla in de uppgifter som krävs för övervakning, och dessa uppgifter bör översändas till kommissionen. Om medlemsstaterna väljer att använda ett nationellt it-system i stället för den referensprogramvara som har utvecklats av kommissionen, kan det systemet utrustas för att programmatiskt samla in dessa uppgifter och i detta fall bör dessa uppgifter översändas till kommissionen. e-Codex-anslutningstjänsten kan också utrustas med en funktion som gör det möjligt att hämta relevanta statistiska uppgifter.
- (54) Om uppgifter om antalet förhandlingar i vilka videokonferensteknik har använts inte kan samlas in automatiskt bör varje medlemsstat utse minst en domstol eller behörig myndighet för att upprätta ett övervakningsurval, i syfte att begränsa den ytterligare administrativa bördan med att samla in uppgifter. Den utsedda domstolen eller behöriga myndigheten bör få i uppdrag att samla in och till kommissionen överlämna sådana uppgifter om sina egna förhandlingar som kan användas för att ge en uppskattning av mängden uppgifter som är nödvändig för utvärderingen av denna förordning för en viss medlemsstat. Den utsedda domstolen eller behöriga myndigheten bör vara behörig att genomföra förhandlingar med hjälp av videokonferensteknik i enlighet med denna förordning. Inom områden där andra myndigheter än domstolar eller åklagarmyndigheter, exempelvis notaries, anses vara behöriga myndigheter i den mening som avses i denna förordning, bör det utsedda övervakningsurvalet också vara representativt för deras tillämpning av denna förordning.

⁽²⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (EUT L 143, 30.4.2004, s. 15).

⁽²⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, 30.12.2006, s. 1).

⁽²⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande (EUT L 199, 31.7.2007, s. 1).

⁽²⁸⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 av den 12 juni 2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor (EUT L 181, 29.6.2013, s. 4).

⁽²⁹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur (EUT L 189, 27.6.2014, s. 59).

⁽³⁰⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2023/2843 av den 13 december 2023 om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/99/EU och 2014/41/EU, rådets direktiv 2003/8/EG och rådets rambeslut 2002/584/RIF, 2003/577/RIF, 2005/214/RIF, 2006/783/RIF, 2008/909/RIF, 2008/947/RIF, 2009/829/RIF och 2009/948/RIF om digitalisering av rättsligt samarbete (EUT L, 2023/2843, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2023/2843/oj>).

⁽³¹⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

- (55) Tillämpningen av denna förordning påverkar inte maktfördelningen eller rättsväsendets oberoende i medlemsstaterna och heller inte processuella rättigheter enligt stadgan och unionsrätten, såsom direktiven om processuella rättigheter, dvs. Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU ⁽³²⁾, 2012/13/EU ⁽³³⁾, 2013/48/EU ⁽³⁴⁾, (EU) 2016/343 ⁽³⁵⁾, (EU) 2016/800 ⁽³⁶⁾ och (EU) 2016/1919 ⁽³⁷⁾, särskilt rätten till tolkning, rätten till tillgång till en advokat, rätten att få tillgång till handlingarna i målet, rätten till rättshjälp och rätten att vara närvarande vid rättegången.
- (56) Förordningarna (EU) 2016/679 och (EU) 2018/1725 och direktiv (EU) 2016/680 är tillämpliga på behandlingen av personuppgifter i det decentraliserade it-systemet. För att förtydliga ansvaret för behandling av personuppgifter som sänds eller tas emot via det decentraliserade it-systemet bör det i den här förordningen anges vem som betraktas som personuppgiftsansvarig. Varje sändande eller mottagande enhet bör därför var för sig anses ha fastställt ändamålet och medlet för behandlingen av uppgifter.
- (57) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning när det gäller upprättandet av det decentraliserade it-systemet bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽³⁸⁾. Genomförandeakterna bör göra det möjligt för medlemsstaterna att anpassa sina relevanta nationella it-system för anslutning till det decentraliserade it-systemet.
- (58) Eftersom målen för denna förordning, särskilt en harmoniserad digitalisering av gränsöverskridande rättsligt samarbete, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna på egen hand, bland annat på grund av att det inte skulle vara möjligt att garantera att medlemsstaternas, unionsorganens och unionsbyråernas it-system är interoperabla, utan snarare, genom samordnade unionsåtgärder, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget). I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (59) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.
- (60) I enlighet med artiklarna 1, 2 och 4a.1 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Irland inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.
- (61) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42.1 i förordning (EU) 2018/1725 och avgav formella kommentarer den 25 januari 2022.

⁽³²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU av den 20 oktober 2010 om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 280, 26.10.2010, s. 1).

⁽³³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012 om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 142, 1.6.2012, s. 1).

⁽³⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/48/EU av den 22 oktober 2013 om rätt till tillgång till försvarare i straffrättsliga förfaranden och förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder samt om rätt att få en tredje part underrättad vid frihetsberövande och rätt att kontakta tredje parter och konsulära myndigheter under frihetsberövandet (EUT L 294, 6.11.2013, s. 1).

⁽³⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/343 av den 9 mars 2016 om förstärkning av vissa aspekter av oskuldspresumtionen och av rätten att närvara vid rättegången i straffrättsliga förfaranden (EUT L 65, 11.3.2016, s. 1).

⁽³⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/800 av den 11 maj 2016 om rättssäkerhetsgarantier för barn som är misstänkta eller tilltalade i straffrättsliga förfaranden (EUT L 132, 21.5.2016, s. 1).

⁽³⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1919 av den 26 oktober 2016 om rättshjälp för misstänkta och tilltalade i straffrättsliga förfaranden och för eftersökta personer i förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder (EUT L 297, 4.11.2016, s. 1).

⁽³⁸⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Innehåll och tillämpningsområde

1. Genom denna förordning inrättas en enhetlig rättslig ram för användning av elektronisk kommunikation mellan behöriga myndigheter i förfaranden för rättsligt samarbete i frågor på privaträttens och straffrättens område och för användning av elektronisk kommunikation mellan fysiska eller juridiska personer och behöriga myndigheter i rättsliga förfaranden i frågor på privaträttens område.

Dessutom fastställs regler för

- a) användning av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation för andra ändamål än bevisupptagning enligt förordning (EU) 2020/1783,
- b) tillämpning av elektroniska underskrifter och elektroniska stämplatser,
- c) rättslig verkan av elektroniska handlingar,
- d) elektronisk betalning av avgifter.

2. Denna förordning är tillämplig på elektronisk kommunikation i förfaranden för rättsligt samarbete i frågor på privaträttens och straffrättens område, såsom föreskrivs i artiklarna 3 och 4, och på förhandlingar med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i frågor på privaträttens och straffrättens område, såsom föreskrivs i artiklarna 5 och 6.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *behörig myndighet*: domstol, åklagarmyndighet, centralmyndighet och andra behöriga myndigheter som de definieras i eller som utses eller omfattas av anmälan i enlighet med de rättsakter som förtecknas i bilagorna I och II samt de unionsorgan och unionsbyråer som deltar i förfaranden för rättsligt samarbete i enlighet med de rättsakter som förtecknas i bilaga II. Vid tillämpning av artikel 5 ska med *behörig myndighet* även avses en domstol eller annan myndighet som enligt unionsrätten eller nationell rätt är behörig att genomföra förhandlingar med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i frågor på privaträttens område. Vid tillämpning av artikel 6 ska med *behörig myndighet* även avses en domstol eller annan myndighet som deltar i de förfaranden som fastställs i de rättsakter som förtecknas i bilaga II.
2. *elektronisk kommunikation*: digitalt utbyte av information via internet eller något annat nätverk för elektronisk kommunikation.
3. *decentraliserat it-system*: ett nätverk av it-system och interoperabla åtkomstpunkter, vilka drivs under en medlemsstats, ett unionsorgans eller en unionsbyrås individuella ansvar och förvaltning och möjliggör ett säkert och tillförlitligt gränsöverskridande utbyte av information.
4. *europaisk elektronisk åtkomstpunkt*: en portal som är åtkomlig för fysiska och juridiska personer eller deras företrädare, i hela unionen, och som är kopplad till en interoperabel åtkomstpunkt inom ramen för det decentraliserade it-systemet.
5. *avgifter*: betalningar som tas ut av behöriga myndigheter inom ramen för förfaranden enligt de rättsakter som förtecknas i bilaga I.
6. *videokonferensteknik*: audiovisuell överföringsteknik som möjliggör tvåvägskommunikation och samtidig överföring av bild och ljud och därigenom möjliggör bild- och ljudkommunikation och muntlig interaktion.

KAPITEL II

KOMMUNIKATION MELLAN BEHÖRIGA MYNDIGHETER

Artikel 3

Medel för kommunikation mellan behöriga myndigheter

1. Kommunikation enligt de rättsakter som förtecknas i bilaga I mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater, och, enligt de rättsakter som förtecknas i bilaga II, mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater och mellan en nationell behörig myndighet och ett unionsorgan eller en unionsbyrå, inklusive utbyte av formulär som upprättas genom de akterna, ska genomföras via ett säkert, effektivt och tillförlitligt decentraliserat it-system.

2. Kommunikation får dock utföras av behöriga myndigheter med hjälp av alternativa medel om elektronisk kommunikation enligt punkt 1 inte är möjlig på grund av

- a) en störning i det decentraliserade it-systemet,
- b) det översända materialets fysiska eller tekniska beskaffenhet, eller
- c) force majeure.

Vid tillämpningen av första stycket ska de behöriga myndigheterna säkerställa att de alternativa kommunikationsmedel som används är de snabbaste och lämpligaste samt att de säkerställer ett säkert och tillförlitligt informationsutbyte.

3. Om det inte är lämpligt att använda det decentraliserade it-systemet i en viss situation får, utöver de undantag som avses i punkt 2, något annat kommunikationsmedel användas. De behöriga myndigheterna ska säkerställa att utbytet av information enligt den här punkten sker på ett säkert och tillförlitligt sätt.

4. Punkt 3 ska inte tillämpas på utbyte av formulär som föreskrivs i de rättsakter som förtecknas i bilagorna I och II.

I fall där de behöriga myndigheterna i olika medlemsstater befinner sig på samma plats i en medlemsstat i syfte att bistå vid verkställandet av förfaranden för rättsligt samarbete enligt de rättsakter som förtecknas i bilaga II, får de utbyta formulären på andra lämpliga sätt om det är nödvändigt på grund av ärendets brådskande karaktär. De behöriga myndigheterna ska säkerställa att det utbyte av formulär som avses i detta stycke sker på ett säkert och tillförlitligt sätt.

5. Denna artikel påverkar inte tillämpliga förfaranderegler i unionsrätten och nationell rätt om handlingars tillåtlighet, med undantag för krav som rör kommunikationsmedel.

6. Varje medlemsstat får besluta att använda det decentraliserade it-systemet för kommunikation mellan sina nationella myndigheter i fall som omfattas av de rättsakter som förtecknas i bilaga I eller II.

7. Unionsorgan eller unionsbyråer får besluta att använda det decentraliserade it-systemet för kommunikation inom organet eller byrån i fall som omfattas av de rättsakter som förtecknas i bilaga II.

KAPITEL III

KOMMUNIKATION MELLAN FYSISKA ELLER JURIDISKA PERSONER OCH BEHÖRIGA MYNDIGHETER I FRÅGOR PÅ PRIVATRÄTTENS OMRÅDE

Artikel 4

En europeisk elektronisk åtkomstpunkt

1. En europeisk elektronisk åtkomstpunkt ska inrättas på den europeiska e-juridikportalen.
2. Den europeiska elektroniska åtkomstpunkten får användas för elektronisk kommunikation mellan fysiska eller juridiska personer eller deras företrädare och behöriga myndigheter i följande fall:
 - a) Förfaranden enligt förordningarna (EG) nr 1896/2006, (EG) nr 861/2007 och (EU) nr 655/2014.
 - b) Förfaranden enligt förordning (EG) nr 805/2004.
 - c) Förfaranden för erkännande, en verkställbarhetsförklaring eller vägran av erkännande enligt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 650/2012, (EU) nr 1215/2012 ⁽³⁹⁾ och (EU) nr 606/2013 samt rådets förordningar (EG) nr 4/2009, (EU) 2016/1103 ⁽⁴⁰⁾, (EU) 2016/1104 ⁽⁴¹⁾ och (EU) 2019/1111.
 - d) Förfaranden för utfärdande, rättelse och återkallande av
 - i) utdrag enligt förordning (EG) nr 4/2009,
 - ii) europeiska arvsintyg och intyg enligt förordning (EU) nr 650/2012,
 - iii) intyg enligt förordning (EU) nr 1215/2012,
 - iv) intyg enligt förordning (EU) nr 606/2013,
 - v) intyg enligt förordning (EU) 2016/1103,
 - vi) intyg enligt förordning (EU) 2016/1104,
 - vii) intyg enligt förordning (EU) 2019/1111.
 - e) En utländsk borgenärs anmälan av en fordran i ett insolvensförfarande enligt artikel 53 i förordning (EU) 2015/848.
 - f) Kommunikation mellan fysiska eller juridiska personer eller deras företrädare med centralmyndigheterna enligt förordningarna (EG) nr 4/2009 och (EU) 2019/1111 eller de behöriga myndigheterna enligt kapitel IV i direktiv 2003/8/EG.
3. Kommissionen ska vara ansvarig för den europeiska elektroniska åtkomstpunktens tekniska förvaltning, utveckling, tillgänglighet, underhåll, säkerhet och tekniska stöd för användare. Kommissionen ska kostnadsfritt tillhandahålla användaren tekniskt stöd.
4. Den europeiska elektroniska åtkomstpunkten ska innehålla information för fysiska och juridiska personer om deras rätt till rättshjälp, inbegripet i gränsöverskridande förfaranden. Den ska också göra det möjligt för deras företrädare att agera på deras vägnar. Den europeiska elektroniska åtkomstpunkten ska, i de fall som avses i punkt 2, göra det möjligt för fysiska och juridiska personer, eller deras företrädare, att lämna in ansökningar, göra framställningar, skicka och ta emot information som är relevant för förfarandet och kommunicera med behöriga myndigheter eller delges rättegångshandlingar eller andra handlingar.

⁽³⁹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 20.12.2012, s. 1).

⁽⁴⁰⁾ Rådets förordning (EU) 2016/1103 av den 24 juni 2016 om genomförande av ett fördjupat samarbete på området för domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet av domar i mål om makars förmögenhetsförhållanden (EUT L 183, 8.7.2016, s. 1).

⁽⁴¹⁾ Rådets förordning (EU) 2016/1104 av den 24 juni 2016 om genomförande av ett fördjupat samarbete på området för domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet av domar i mål om förmögenhetsrättsliga verkningar av registrerade partnerskap (EUT L 183, 8.7.2016, s. 30).

Kommunikation via den europeiska elektroniska åtkomstpunkten ska uppfylla kraven i unionsrätten och i den berörda medlemsstatens nationella rätt, särskilt när det gäller form, språk och representation.

5. De behöriga myndigheterna ska, i de fall som avses i punkt 2, godta kommunikation via den europeiska elektroniska åtkomstpunkten.

6. Under förutsättning att en fysisk eller juridisk person eller dennes företrädare på förhand har gett sitt uttryckliga samtycke till att den europeiska elektroniska åtkomstpunkten används som kommunikationsmedel eller delgivningsmetod ska de behöriga myndigheterna kommunicera med denna fysiska eller juridiska person eller dennes företrädare med användning av den åtkomstpunkten i de fall som avses i punkt 2 och får delge dem handlingar via den åtkomstpunkten. Varje samtycke ska vara specifikt för det förfarande i vilket det ges och ska ges separat för kommunikation och delgivning av handlingar. Om en fysisk eller juridisk person har för avsikt att på eget initiativ använda den europeiska elektroniska åtkomstpunkten för kommunikation i förfaranden ska de kunna ge sitt samtycke i denna initiala kommunikation.

7. Den europeiska elektroniska åtkomstpunkten ska säkerställa att användarna identifieras.

KAPITEL IV

FÖRHANDLING MED HJÄLP AV VIDEOKONFERENSTEKNIK ELLER ANNAN TEKNIK FÖR DISTANSKOMMUNIKATION

Artikel 5

Deltagande i en förhandling med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i frågor på privaträttens område

1. Utan att det påverkar särskilda bestämmelser om användning av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i förfaranden enligt förordningarna (EG) nr 861/2007, (EU) nr 655/2014 och (EU) 2020/1783 ska den behöriga myndigheten besluta om parterna och deras företrädare ska delta i en förhandling med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation, i förfaranden i frågor på privaträttens område där en av parterna eller dennes företrädare befinner sig i en annan medlemsstat, på begäran av en part eller dennes företrädare eller, när så föreskrivs i nationell rätt, på eget initiativ, på grundval av

- a) tillgången till sådan teknik,
- b) den åsikt parterna i förfarandet har om användningen av sådan teknik, och
- c) lämpligheten av användningen av sådan teknik med hänsyn till de särskilda omständigheterna i ärendet.

2. Den behöriga myndighet som genomför förhandlingen ska säkerställa att parterna och deras företrädare, inbegripet personer med funktionsnedsättning, har tillgång till videokonferensen för förhandlingen.

3. Om det i nationell rätt i den medlemsstat i vilken förfarandet äger rum föreskrivs att förhandlingar ska spelas in, ska samma regler gälla för förhandlingar som genomförs med hjälp av videokonferensteknik eller via annan teknik för distanskommunikation i gränsöverskridande ärenden. Den medlemsstat i vilken förfarandet äger rum ska vidta lämpliga åtgärder i enlighet med nationell rätt för att säkerställa att sådana inspelningar görs och lagras på ett säkert sätt och att de inte sprids offentligt.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1, 2 och 3 ska förfarandet för förhandlingar med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation regleras av nationell rätt i den medlemsstat som genomför förhandlingen.

Artikel 6

Förhandling genom videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i frågor på straffrättens område

1. Denna artikel ska tillämpas på förfaranden enligt följande rättsakter:
 - a) Rådets rambeslut 2002/584/RIF ⁽⁴²⁾, särskilt artikel 18.1 a.
 - b) Rambeslut 2008/909/RIF, särskilt artikel 6.3.
 - c) Rambeslut 2008/947/RIF, särskilt artikel 17.4.
 - d) Rambeslut 2009/829/RIF, särskilt artikel 19.4.
 - e) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/99/EU ⁽⁴³⁾, särskilt artikel 6.4.
 - f) Förordning (EU) 2018/1805, särskilt artikel 33.1.

 2. När den behöriga myndigheten i en medlemsstat begär (*den begärande behöriga myndigheten*) att en misstänkt, åtalad eller dömd person eller en berörd person enligt definitionen i artikel 2.10 i förordning (EU) 2018/1805, som inte är en misstänkt, åtalad eller dömd person som befinner sig i en annan medlemsstat i förfaranden som omfattas av de rättsakter som förtecknas i punkt 1 i den här artikeln, ska den behöriga myndigheten i den andra medlemsstaten (*den anmodade behöriga myndigheten*) tillåta sådana personer att delta i förhandlingen med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation, under förutsättning att
 - a) de särskilda omständigheterna i ärendet motiverar användningen av sådan teknik, och
 - b) den misstänkta, åtalade eller dömda personen eller den berörda personen har gett sitt samtycke till användningen av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation vid förhandlingen i enlighet med de krav som avses i andra, tredje och fjärde styckena i denna punkt.
- Den misstänkta eller åtalade personen ska ha möjlighet att rådfråga en advokat i enlighet med direktiv 2013/48/EU innan den samtycker till användningen av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation. De behöriga myndigheterna ska ge den person som ska höras information om förfarandet för att genomföra en förhandling med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation samt om deras processuella rättigheter, inbegripet rätten till tolkning och rätten till tillgång till försvarare innan samtycke ges.
- Samtycket ska ges frivilligt och otvetydigt, och den begärande behöriga myndigheten ska kontrollera detta samtycke innan förhandlingen inleds. Kontrollen av samtycket ska registreras i förhandlingsprotokollet i enlighet med nationell rätt i den begärande medlemsstaten.
- Utan att det påverkar principen om en rättvis rättegång och rätten till rättsmedel enligt nationell processrätt får den behöriga myndigheten besluta att inte begära samtycke från de personer som avses i första stycket b i denna punkt om det personliga deltagandet i en förhandling utgör ett allvarligt hot mot den allmänna säkerheten eller folkhälsan, beträffande vilket det är visat att hotet är verkliga och aktuellt eller förutsebart.
3. Den anmodade behöriga myndigheten ska säkerställa att de personer som avses i punkt 2, inbegripet personer med funktionsnedsättning, har tillgång till den infrastruktur som krävs för att använda videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation.
 4. Denna artikel påverkar inte tillämpningen av andra unionsrättsakter som föreskriver användning av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i frågor på straffrättens område.
 5. Sekretessen för kommunikation mellan en misstänkt, åtalad eller dömd person eller en berörd person och dennes advokat före och under förhandlingen med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation ska säkerställas i enlighet med tillämplig nationell rätt.

⁽⁴²⁾ Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 18.7.2002, s. 1).

⁽⁴³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/99/EU av den 13 december 2011 om den europeiska skyddsordern (EUT L 338, 21.12.2011, s. 2).

6. Innan ett barn hörs med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation ska de personer som har föräldraansvar enligt definitionen i artikel 3.2 i direktiv (EU) 2016/800 eller en annan lämplig vuxen i enlighet med artikel 5.2 i det direktivet informeras utan dröjsmål. När den behöriga myndigheten beslutar om ett barn ska höras med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation ska den ta hänsyn till barnets bästa.

7. Om det i nationell rätt i en medlemsstat föreskrivs att förhandlingar i inhemska ärenden ska spelas in ska samma regler gälla för förhandlingar som genomförs med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i gränsöverskridande ärenden. Den begärande medlemsstaten ska vidta lämpliga åtgärder i enlighet med nationell rätt för att säkerställa att sådana inspelningar görs och lagras på ett säkert sätt och att de inte sprids offentligt.

8. En misstänkt, åtalad eller dömd person eller en berörd person ska, i händelse av ett åsidosättande av de krav eller garantier som föreskrivs i denna artikel, ha möjlighet att söka ett effektivt rättsmedel, i enlighet med nationell rätt och i full överensstämmelse med stadgan.

9. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1–8 ska förfarandet för att genomföra en förhandling med hjälp av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation regleras av nationell rätt i den begärande medlemsstaten. Den begärande och den anmodade behöriga myndigheten ska komma överens om förhandlingens praktiska arrangemang.

KAPITEL V

BETRODDA TJÄNSTER, RÄTTSLIG VERKAN AV ELEKTRONISKA HANDLINGAR OCH ELEKTRONISK BETALNING AV AVGIFTER

Artikel 7

Elektroniska underskrifter och elektroniska stämplor

1. De allmänna rättsliga ramar för användningen av betrodda tjänster som anges i förordning (EU) nr 910/2014 ska tillämpas på elektronisk kommunikation enligt den här förordningen.

2. Om en handling som överförs som ett led i elektronisk kommunikation enligt artikel 3 i denna förordning kräver en stämpel eller underskrift i enlighet med de rättsakter som förtecknas i bilagorna I och II till denna förordning, ska handlingen innehålla en kvalificerad elektronisk stämpel eller en kvalificerad elektronisk underskrift enligt definitionerna i förordning (EU) nr 910/2014.

3. Om en handling som överförs som ett led i elektronisk kommunikation i de fall som avses i artikel 4.2 i denna förordning kräver underskrift av den person som överför handlingen, ska den personen fullgöra detta krav genom

- a) elektronisk identifiering med tillitsnivå hög såsom anges i artikel 8.2 c i förordning (EU) nr 910/2014, eller
- b) en kvalificerad elektronisk underskrift enligt definitionen i artikel 3.12 i förordning (EU) nr 910/2014.

Artikel 8

Rättslig verkan av elektroniska handlingar

Handlingar som överförs som ett led i elektronisk kommunikation ska inte nekas rättslig verkan eller betraktas som otillåtliga i gränsöverskridande rättsliga förfaranden enligt de rättsakter som förtecknas i bilagorna I och II enbart på grund av att de är i elektronisk form.

Artikel 9

Elektronisk betalning av avgifter

1. Medlemsstaterna ska tillhandahålla möjlighet till elektronisk betalning av avgifter, även från andra medlemsstater än den där den behöriga myndigheten är belägen.

2. De tekniska medlen för elektronisk betalning av avgifter ska vara förenliga med tillämpliga regler om tillgänglighet. När tillgängliga medel för elektronisk betalning av avgifter möjliggör det, ska de finnas tillgängliga via den europeiska elektroniska åtkomstpunkten.

KAPITEL VI

FÖRFARANDEREGLER OCH UTVÄRDERING

Artikel 10

Genomförandeakter som ska antas av kommissionen

1. Kommissionen ska anta genomförandeakter om det decentraliserade it-system som avses i artikel 3.1 i denna förordning och den europeiska elektroniska åtkomstpunkten som avses i artikel 4.1 i denna förordning, i vilka fastställs
 - a) de tekniska specifikationerna avseende de elektroniska kommunikationsmetoderna för det decentraliserade it-systemet,
 - b) de tekniska specifikationerna för kommunikationsprotokollen,
 - c) de mål för informationssäkerheten och relevanta tekniska åtgärder som säkerställer minimistandarderna för informationssäkerhet och en hög cybersäkerhetsnivå vad gäller behandlingen och kommunikationen av information inom det decentraliserade it-systemet,
 - d) minimimålen för tillgänglighet och eventuella därtill relaterade tekniska krav för de tjänster som tillhandahålls genom det decentraliserade it-systemet,
 - e) standarder för digitala förfaranden enligt definitionen i artikel 3.9 i förordning (EU) 2022/850,
 - f) en tidsplan för genomförandet som fastställer bland annat datumen för tillgängliggörandet av den referensprogramvara som avses i artikel 12 i denna förordning, de behöriga myndigheternas installation av denna och, i förekommande fall, slutförandet av de anpassningar av nationella it-system som är nödvändiga för att säkerställa överensstämmelse med de krav som avses i leden a–e i denna punkt, och
 - g) de tekniska specifikationerna för den europeiska elektroniska åtkomstpunkten, inbegripet de medel som används för elektronisk identifiering av användaren på tillitsnivå hög såsom anges i artikel 8.2 c i förordning (EU) nr 910/2014 och lagringstiden för information och handlingar.
2. De genomförandeakter som avses i punkt 1 i denna artikel ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 15.2.
3. De genomförandeakter som avses i punkt 1 i denna artikel ska antas senast
 - a) den 17 januari 2026 för de rättsakter som förtecknas i punkterna 3 och 4 i bilaga I och de rättsakter som förtecknas i punkterna 1, 10 och 11 i bilaga II,
 - b) den 17 januari 2027 för de rättsakter som förtecknas i punkterna 1, 8, 9 och 10 i bilaga I och de rättsakter som förtecknas i punkterna 5 och 9 i bilaga II,
 - c) den 17 januari 2028 för de rättsakter som förtecknas i punkterna 6, 11 och 12 i bilaga I och de rättsakter som förtecknas i punkterna 2, 3, 4 och 8 i bilaga II, och
 - d) den 17 januari 2029 för de rättsakter som förtecknas i punkterna 2, 5, 7 och 13 i bilaga I och de rättsakter som förtecknas i punkterna 6 och 7 i bilaga II.

Artikel 11

Utbildning

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att berörda rättstillämpare och behöriga myndigheter erbjuder den utbildning som krävs för en effektiv användning av det decentraliserade it-systemet och för lämplig användning av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation. Utan att det påverkar rättsväsendets oberoende och skillnader i rättsväsendets organisation inom unionen och med vederbörlig respekt för juristyrkets oberoende ska medlemsstaterna uppmuntra sådan utbildning för domare, åklagare och andra rättstillämpare.
2. Kommissionen ska säkerställa att utbildning av rättstillämpare i effektiv användning av det decentraliserade it-systemet är en av de utbildningsprioriteringar som stöds av unionens relevanta finansieringsprogram.

3. Medlemsstaterna ska uppmuntra myndigheterna att utbyta bästa praxis i fråga om videokonferensteknik i syfte att minska kostnaderna och öka effektiviteten.
4. Kommissionen ska informera medlemsstaterna om möjligheten att ansöka om bidrag till stöd för den verksamhet som avses i punkterna 1 och 3 inom ramen för unionens relevanta finansieringsprogram.

Artikel 12

Referensprogramvara

1. Kommissionen ska ansvara för skapandet, utvecklingen och underhållet av samt tillgången till en referensprogramvara som medlemsstaterna kan välja att använda som sitt backend-system i stället för ett nationellt it-system. Skapandet, utvecklingen och underhållet av referensprogramvaran ska finansieras genom unionens allmänna budget.
2. Kommissionen ska tillhandahålla, underhålla och stödja referensprogramvaran kostnadsfritt.
3. Referensprogramvaran ska erbjuda ett gemensamt gränssnitt för kommunikation med andra nationella it-system.

Artikel 13

Kostnaderna för det decentraliserade it-systemet, den europeiska elektroniska åtkomstpunkten och de nationella it-systemen

1. Varje medlemsstat eller enhet som driver en auktoriserad e-Codex-åtkomstpunkt enligt definitionen i artikel 3.4 i förordning (EU) 2022/850 ska bära kostnaderna för installationen, driften och underhållet av de åtkomstpunkter för det decentraliserade it-systemet som de är ansvariga för.
2. Varje medlemsstat eller enhet som driver en auktoriserad e-Codex-åtkomstpunkt enligt definitionen i artikel 3.4 i förordning (EU) 2022/850 ska bära kostnaderna för att upprätta och anpassa sina relevanta nationella eller, i tillämpliga fall, andra it-system för att göra dem interoperabla med åtkomstpunkterna, och ska stå för kostnaderna för att administrera, driva och underhålla dessa system.
3. Kommissionen ska informera medlemsstaterna om möjligheten att ansöka om bidrag till stöd för den verksamhet som avses i punkterna 1 och 2 inom ramen för unionens relevanta finansieringsprogram.
4. Unionsorgan och unionsbyråer ska bära kostnaderna för installation, drift och underhåll av de komponenter i det decentraliserade it-systemet som de har ansvar för.
5. Unionsorgan och unionsbyråer ska bära kostnaderna för att upprätta och anpassa sina ärendehanteringssystem för att göra dem interoperabla med åtkomstpunkterna och ska bära kostnaderna för att administrera, driva och underhålla dessa system.
6. Kommissionen ska bära alla kostnader i samband med den europeiska elektroniska åtkomstpunkten.

Artikel 14

Skydd för översänd information

1. Den behöriga myndigheten ska betraktas som personuppgiftsansvarig i den mening som avses i förordningarna (EU) 2016/679 och (EU) 2018/1725 eller direktiv (EU) 2016/680 med avseende på behandling av personuppgifter som sänds eller tas emot via det decentraliserade it-systemet.
2. Kommissionen ska betraktas som personuppgiftsansvarig i den mening som avses i förordning (EU) 2018/1725 med avseende på den europeiska elektroniska åtkomstpunktens behandling av personuppgifter.
3. De behöriga myndigheterna ska säkerställa att information som överförs till en annan behörig myndighet i samband med gränsöverskridande rättsliga förfaranden och som bedöms som konfidentiell enligt nationell rätt i den medlemsstat från vilken informationen översänds omfattas av de regler om sekretesskydd som fastställts i unionsrätten och nationell rätt i den medlemsstat till vilken informationen översänds.

*Artikel 15***Kommittéförfarande**

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

*Artikel 16***Övervakning och utvärdering**

1. Fyra år från dagen för ikraftträdandet av de genomförandeakter som avses i artikel 10.3 d och vart femte år därefter ska kommissionen genomföra en utvärdering av denna förordning och översända en rapport till Europaparlamentet och rådet med stöd av information som medlemsstaterna har överlämnat till kommissionen och information som har samlats in av den. Kommissionen ska också inkludera en bedömning av hur elektronisk kommunikation påverkar parternas jämlikhet i medel i samband med gränsöverskridande förfaranden på privaträttens och straffrättens område. Kommissionen ska i synnerhet bedöma tillämpningen av artikel 5. På grundval av den bedömningen ska kommissionen, om så är lämpligt, lägga fram ett lagstiftningsförslag som ålägger medlemsstaterna att göra videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation tillgänglig, med angivande av relevant teknik och standarder för interoperabilitet och inrättande av rättsligt samarbete i syfte att ge parterna i förfarandena tillgång till den infrastruktur som krävs för användning av videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation i de behöriga myndigheternas lokaler i den medlemsstat där parten befinner sig.
2. Såvida inte ett likvärdigt anmälningsförfarande är tillämpligt enligt andra unionsrättsakter, ska medlemsstaterna årligen tillhandahålla kommissionen följande information som är relevant för utvärderingen av hur denna förordning fungerar och tillämpas:
 - a) Tre år från dagen för ikraftträdandet av var och en av de genomförandeakter som avses i artikel 10.3, de kostnader som har uppstått för att upprätta och anpassa deras relevanta nationella it-system för att göra dem interoperabla med åtkomstpunkterna.
 - b) Tre år från ikraftträdandet av var och en av de genomförandeakter som avses i artikel 10.3 b, längden på rättsliga förfaranden i första instans, från den behöriga myndighetens mottagande av ansökan till dagen för beslutet, inom ramen för de rättsakter som förtecknas i punkterna 3, 4 och 9 i bilaga I, om sådan information finns tillgänglig.
 - c) Tre år från dagen för ikraftträdandet av var och en av de genomförandeakter som avses i artikel 10.3, hur lång tid som behövs för att översända information om beslutet om erkännande och verkställighet av en dom eller ett rättsligt avgörande eller, om detta inte är tillämpligt, för att översända information om resultaten av verkställigheten av en sådan dom eller ett rättsligt avgörande, enligt de rättsakter som förtecknas i punkterna 1–7 och 9–11 i bilaga II, grupperade efter motsvarande rättsakt, om sådan information finns tillgänglig.
 - d) Tre år från dagen för ikraftträdandet av var och en av de genomförandeakter som avses i artikel 10.3, det antal ansökningar som har översänts genom det decentraliserade it-systemet i enlighet med artikel 3.1 och 3.2, om sådan information finns tillgänglig.
3. I syfte att fastställa ett urval ska varje medlemsstat utse en eller flera behöriga myndigheter som ska samla in uppgifter om det antal förhandlingar som har genomförts av dessa myndigheter där videokonferensteknik eller annan teknik för distanskommunikation har använts i enlighet med artiklarna 5 och 6. Sådana uppgifter ska lämnas till kommissionen från och med den 2 maj 2026.
4. Referensprogramvaran och, om det är utrustat för detta, det nationella backend-systemet, ska programmatiskt samla in de uppgifter som avses i punkt 2 b, c och d och årligen översända dem till kommissionen.
5. Medlemsstaterna ska sträva efter att samla in de uppgifter som avses i punkt 2 b, c och d.

*Artikel 17***Uppgifter som ska meddelas kommissionen**

1. Medlemsstaterna ska senast den 17 juli 2024 till kommissionen lämna följande uppgifter så att de kan göras tillgängliga via den europeiska e-juridikportalen:
 - a) Uppgifter om nationella it-portaler, i förekommande fall.
 - b) En beskrivning av nationella lagar och förfaranden som är tillämpliga på videokonferenser i enlighet med artiklarna 5 och 6.
 - c) Information om avgifter som ska betalas.
 - d) Närmare uppgifter om de elektroniska betalningsmetoder som finns tillgängliga för avgifter som ska betalas i gränsöverskridande ärenden.
 - e) Behöriga myndigheter enligt de rättsakter som förtecknas i bilagorna I och II, om de inte redan har anmälts till kommissionen i enlighet med dessa rättsakter.

Medlemsstaterna ska utan dröjsmål meddela kommissionen eventuella ändringar av de uppgifter som avses i första stycket.

2. Medlemsstaterna ska i förekommande fall underrätta kommissionen om att de klarar av att tillämpa artikel 5 eller 6 eller driva det decentraliserade it-systemet tidigare än vad som krävs enligt denna förordning. Kommissionen ska göra sådan information tillgänglig elektroniskt, särskilt via den europeiska e-juridikportalen.

KAPITEL VII

ÄNDRINGAR AV RÄTTSAKTER INOM OMRÅDET FÖR RÄTTSLIGT SAMARBETE I FRÅGOR PÅ PRIVATRÄTTENS OMRÅDE*Artikel 18***Ändring av förordning (EG) nr 805/2004**

I artikel 13.1 i förordning (EG) nr 805/2004 ska följande punkt läggas till:

- "e) Elektroniska delgivningsmetoder enligt artiklarna 19 och 19a i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1784 (*).

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1784 av den 25 november 2020 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) (EUT L 405, 2.12.2020, s. 40)."

*Artikel 19***Ändringar av förordning (EG) nr 1896/2006**

Förordning (EG) nr 1896/2006 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 7.5 ska ersättas med följande:

"5. Ansökan ska lämnas in genom elektronisk kommunikation som föreskrivs i artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 (*), i pappersform eller med hjälp av annat kommunikationsmedel, inbegripet på elektronisk väg, som godtas av ursprungsmedlemsstaten och som finns tillgängligt vid ursprungsdomstolen.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 av den 13 december 2023 om digitalisering av rättsligt samarbete och tillgång till rättslig prövning i gränsöverskridande frågor på privaträttens och straffrättens område och om ändring av vissa rättsakter inom området för rättsligt samarbete (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>)."

2. I artikel 7.6 ska första stycket ersättas med följande:

”Ansökan ska undertecknas av sökanden eller i förekommande fall av sökandens ombud. Om ansökan lämnas in på elektronisk väg i enlighet med punkt 5 i denna artikel ska kravet att underteckna ansökan fullgöras i enlighet med artikel 7.3 i förordning (EU) 2023/2844. Den elektroniska underskriften ska erkännas i ursprungsmedlemsstaten utan att ytterligare villkor får föreskrivas.”

3. I artikel 13 ska följande punkt läggas till:

”Det europeiska betalningsföreläggandet får delges svaranden genom de elektroniska delgivningsmetoder som föreskrivs i artiklarna 19 och 19a i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1784 (*).

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1784 av den 25 november 2020 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) (EUT L 405, 2.12.2020, s. 40).”

4. Artikel 16 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Ett bestridande ska lämnas in genom elektronisk kommunikation som föreskrivs i artikel 4 i förordning (EU) 2023/2844, i pappersform eller med hjälp av annat kommunikationsmedel, inbegripet på elektronisk väg, som godtas av ursprungsmedlemsstaten och som finns tillgängligt vid ursprungsdomstolen.”

b) I punkt 5 ska första stycket ersättas med följande:

”Bestridandet ska undertecknas av svaranden eller i förekommande fall av svarandens ombud. Om bestridandet lämnas in på elektronisk väg i enlighet med punkt 4 i denna artikel ska kravet att underteckna bestridandet fullgöras i enlighet med artikel 7.3 i förordning (EU) 2023/2844. Den elektroniska underskriften ska erkännas i ursprungsmedlemsstaten utan att ytterligare villkor får föreskrivas.”

Artikel 20

Ändringar av förordning (EG) nr 861/2007

Förordning (EG) nr 861/2007 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 4.1 ska ersättas med följande:

”1. Käranden ska inleda det europeiska småmålsförfarandet genom att fylla i det standardiserade ansökningsformulär A som återges i bilaga I till denna förordning och lämna in det till den behöriga domstolen direkt, per post, genom elektronisk kommunikation som föreskrivs i artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 (*) eller genom något annat kommunikationsmedel, till exempel fax eller e-post, vilket godtas av den medlemsstat där förfarandet inleds. Ansökningsformuläret ska innehålla en beskrivning av bevis som styrker fordran och i förekommande fall åtföljas av relevanta styrkande handlingar.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 av den 13 december 2023 om digitalisering av rättsligt samarbete och tillgång till rättslig prövning i gränsöverskridande frågor på privaträttens och straffrättens område och om ändring av vissa rättsakter inom området för rättsligt samarbete (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).”

2. I artikel 13.1 ska led a ersättas med följande:

”a) per post,”

3. I artikel 13.1 ska led b ersättas med följande:

”b) genom de elektroniska delgivningsmetoder som föreskrivs i artiklarna 19 och 19a i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1784 (*), eller

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1784 av den 25 november 2020 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) (EUT L 405, 2.12.2020, s. 40).”

4. I artikel 13.1 ska följande led läggas till:

”c) via den europeiska elektroniska åtkomstpunkt som inrättats i enlighet med artikel 4.1 i förordning (EU) 2023/2844, förutsatt att adressaten på förhand har gett sitt samtycke till att detta medel används för delgivning av handlingar under det berörda europeiska småmålsförfarandet.”

5. Artikel 13.2 ska ersättas med följande:

”2. All kommunikation som inte avses i punkt 1 mellan domstolen och parterna eller andra personer som är involverade i förfarandena ska sändas antingen genom

a) elektroniska medel som styrks genom ett mottagningsbevis, om sådana medel är tekniskt tillgängliga och tillåtna i enlighet med förfarandereglererna i den medlemsstat där det berörda europeiska småmålsförfarandet genomförs och förutsatt att den berörda parten eller personen på förhand har godtagit dessa kommunikationsmedel eller har en rättslig skyldighet i enlighet med förfarandereglererna i den medlemsstat där den parten eller personen har hemvist eller sin vanliga vistelseort att godta dessa kommunikationsmedel, eller

b) elektronisk kommunikation som föreskrivs i artikel 4 i förordning (EU) 2023/2844.”

6. Artikel 15a.2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska säkerställa att parterna kan betala domstolsavgifter elektroniskt med hjälp av betalningsmedel på distans, som också gör det möjligt för parterna att genomföra betalningen från en annan medlemsstat än den medlemsstat där domstolen är belägen, i enlighet med artikel 9 i förordning (EU) 2023/2844.”

Artikel 21

Ändringar av förordning (EU) nr 606/2013

Förordning (EU) nr 606/2013 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 8.2 ska första stycket ersättas med följande:

”Om den person som är orsak till fara bor i ursprungsmedlemsstaten ska underrättelsen ske i enlighet med den medlemsstatens lag. Om den person som är orsak till fara bor i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten, ska underrättelsen ske genom rekommenderat brev med mottagningsbevis eller motsvarande eller genom de elektroniska delgivningsmetoder som föreskrivs i artiklarna 19 och 19a i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1784 (*). Om den person som är orsak till fara bor i ett tredjeland, ska underrättelsen ske genom rekommenderat brev med mottagningsbevis eller motsvarande.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1784 av den 25 november 2020 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) (EUT L 405, 2.12.2020, s. 40).”

2. I artikel 11.4 ska första stycket ersättas med följande:

”Om den person som är orsak till fara bor i den anmodade medlemsstaten, ska underrättelsen ske i enlighet med den medlemsstatens lagstiftning. Om den person som är orsak till fara bor i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten, ska underrättelsen ske genom rekommenderat brev med mottagningsbevis eller motsvarande eller genom de elektroniska delgivningsmetoder som föreskrivs i artiklarna 19 och 19a i förordning (EU) 2020/1784. Om den person som är orsak till fara bor i ett tredjeland, ska underrättelsen ske genom rekommenderat brev med mottagningsbevis eller motsvarande.”

Artikel 22

Ändringar av förordning (EU) nr 655/2014

Förordning (EU) nr 655/2014 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 8.4 ska ersättas med följande:

"4. Ansökan och handlingar som åberopas får ges in med vilket kommunikationsmedel som helst, även elektroniskt sådant, om det godtas enligt förfarandereglerne i den medlemsstat där ansökan ges in, eller genom elektronisk kommunikation som föreskrivs i artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 (*).

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 av den 13 december 2023 om digitalisering av rättsligt samarbete och tillgång till rättslig prövning i frågor på privaträttens och straffrättens område och om ändring av vissa rättsakter inom området för rättsligt samarbete (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).

2. Artikel 17.5 ska ersättas med följande:

"5. Fordringsägaren ska underrättas om beslutet i enlighet med vad som gäller för likvärdiga nationella beslut enligt nationell rätt i ursprungsmedlemsstaten eller genom elektronisk kommunikation som föreskrivs i artikel 4 i förordning (EU) 2023/2844."

3. Artikel 29 ska ersättas med följande:

"Artikel 29

Översändande av handlingar

1. Om det i denna förordning föreskrivs att handlingar ska översändas i enlighet med denna artikel, ska översändandet ske i enlighet med förordning (EU) 2023/2844 när det gäller kommunikation mellan myndigheter eller på lämpligt sätt när kommunikationen ska utföras av fordringsägare, förutsatt att innehållet i den mottagna handlingen är riktigt och att det adekvat återger innehållet i den översända handlingen samt att all information i handlingen är lättläst.

2. Den domstol eller den myndighet som tagit emot handlingarna i enlighet med punkt 1 i denna artikel ska senast i slutet av den arbetsdag som följer på dagen för mottagandet

a) till den myndighet som översände handlingarna sända en mottagningsbekräftelse i enlighet med artikel 3 i förordning (EU) 2023/2844, eller

b) till den fordringsägare eller bank som översände handlingarna sända en mottagningsbekräftelse på snabbast möjliga sätt.

Den domstol eller myndighet som har tagit emot handlingarna i enlighet med punkt 1 i denna artikel ska använda det standardformulär för mottagningsbekräftelse som har fastställts genom genomförandeakter som har antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2."

4. Artikel 36 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

"1. Ansökan om rättsmedel enligt artikel 33, 34 eller 35 ska ges in på det formulär för rättsmedel som fastställts genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2.

Ansökan får göras när som helst och ges in

a) med vilket kommunikationsmedel som helst, även elektroniskt sådant, som är godkänt enligt förfarandereglerne i den medlemsstat där ansökan ges in, eller

b) genom elektronisk kommunikation som föreskrivs i artikel 4 i förordning (EU) 2023/2844"

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Ett beslut om en ansökan om rättsmedel ska, utom i fall där ansökan ingetts av gäldenären enligt artikel 34.1 a eller 35.3, meddelas efter att båda parterna har fått möjlighet att yttra sig, även med hjälp av lämplig kommunikationsteknik som är tillgänglig och får användas enligt nationell rätt i var och en av de berörda medlemsstaterna eller genom elektronisk kommunikation som föreskrivs enligt förordning (EU) 2023/2844.”

Artikel 23

Ändringar av förordning (EU) 2015/848

Förordning (EU)2015/848 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 42.3 ska första meningen ersättas med följande:

”Det samarbete som avses i punkt 1 i denna artikel ska genomföras i enlighet med artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 (*).

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 av den 13 december 2023 om digitalisering av rättsligt samarbete och tillgång till rättslig prövning i gränsöverskridande frågor på privaträttens och straffrättens område och om ändring av vissa rättsakter inom området för rättsligt samarbete (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).”

2. Artikel 53 ska ersättas med följande:

”Artikel 53

Rätt att anmäla fordringar

En utländsk borgenär får anmäla fordringar i ett insolvensförfarande på de sätt som godtas enligt lagstiftningen i inledandestaten eller genom elektronisk kommunikation som föreskrivs i artikel 4 i förordning (EU) 2023/2844.

Det ska inte vara obligatoriskt att låta sig företrädas av en advokat eller annan jurist enbart i syfte att anmäla fordringar.”

3. I artikel 57.3 ska första meningen ersättas med följande:

”Det samarbete som avses i punkt 1 i denna artikel ska genomföras i enlighet med artikel 3 i förordning (EU) 2023/2844.”

Artikel 24

Ändringar av förordning (EU) 2020/1784

Förordning (EU) 2020/1784 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 12.7 ska ersättas med följande:

”7. Vid tillämpning av punkterna 1 och 2 ska de diplomatiska och konsulära tjänstemännen, när det rör sig om delgivning enligt artikel 17, och myndigheten eller personen, när det rör sig om delgivning enligt artikel 18, 19, 19a eller 20, underrätta adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot handlingen och om att antingen formulär L i bilaga I eller den skriftliga förklaringen om att mottagandet vägrats ska sändas till de berörda tjänstemännen respektive den berörda myndigheten eller personen.”

2. Artikel 13.3 ska ersättas med följande:

”3. Denna artikel ska även tillämpas på de andra sätt att översända och delge rättegångshandlingar som föreskrivs i avsnitt 2 med undantag för artikel 19a.”

3. Följande artikel ska införas:

”Artikel 19a

Elektronisk delgivning genom den europeiska elektroniska åtkomstpunkten

1. Delgivning av rättegångshandlingar får ske direkt med en person som har en känd delgivningsadress i en annan medlemsstat genom den europeiska elektroniska åtkomstpunkt som inrättats enligt artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 (*), under förutsättning att adressaten i förväg har gett sitt uttryckliga samtycke till att den elektroniska delgivningsmetoden används för delgivning av handlingar under de berörda rättsliga förfarandena.

2. Adressaten ska bekräfta mottagandet av handlingarna med ett mottagningsbevis, med angivande av datumet för mottagandet. Datum för delgivning av handlingar ska vara den dag som anges i mottagningsbeviset. Samma regel ska gälla för vägran att ta emot delgivning av handlingar som avhjälpas i enlighet med artikel 12.5.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 av den 13 december 2023 om digitalisering av rättsligt samarbete och tillgång till rättslig prövning i gränsöverskridande frågor på privaträttens och straffrättens område och om ändring av vissa rättsakter inom området för rättsligt samarbete (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).

4. I artikel 37 ska följande punkt läggas till:

”3. Artikel 19a ska tillämpas från och med den första dagen i den månad som följer på perioden på två år från dagen för ikraftträdandet av de genomförandeakter som avses i artikel 10.3 a i förordning (EU) 2023/2844.”

KAPITEL VIII

ÄNDRINGAR AV RÄTTSAKTER INOM OMRÅDET FÖR RÄTTLIGT SAMARBETE I FRÅGOR PÅ STRAFFRÄTTENS OMRÅDE

Artikel 25

Ändringar av förordning (EU) 2018/1805

Förordning (EU) 2018/1805 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 4.1 ska ersättas med följande:

”1. Ett beslut om frysning ska översändas genom ett intyg om frysning. Den utfärdande myndigheten ska översända det intyg om frysning som föreskrivs i artikel 6 direkt till den verkställande myndigheten eller, i tillämpliga fall, till den centrala myndighet som avses i artikel 24.2.”

2. Artikel 7.2 ska ersättas med följande:

”2. Den verkställande myndigheten ska rapportera till den utfärdande myndigheten om verkställigheten av beslutet om frysning, inklusive en beskrivning av den frysta egendomen och, där en sådan är tillgänglig, tillhandahålla en uppskattning av dess värde. Denna rapportering ska ske utan onödigt dröjsmål efter att den verkställande myndigheten har underrättats om att beslutet om frysning har verkställts.”

3. Artikel 8.3 ska ersättas med följande:

”3. Varje beslut om att vägra erkännande eller verkställighet av beslutet om frysning ska fattas utan dröjsmål och omedelbart meddelas den utfärdande myndigheten.”

4. Artikel 9.4 ska ersättas med följande:
 - "4. Den verkställande myndigheten ska utan dröjsmål meddela den utfärdande myndigheten beslutet om erkännande och verkställighet av beslutet om frysning."
5. I artikel 10 ska punkterna 2 och 3 ersättas med följande:
 - "2. Den verkställande myndigheten ska omedelbart rapportera till den utfärdande myndigheten om uppskovet av verkställigheten av beslutet om frysning, med angivande av grunderna för uppskovet och, när möjligt, uppskovets förväntade varaktighet.
 3. Så snart grunderna för uppskovet inte längre föreligger ska den verkställande myndigheten omedelbart vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa beslutet om frysning och underrätta den utfärdande myndigheten om detta."
6. Artikel 12.2 ska ersättas med följande:
 - "2. Den verkställande myndigheten får med beaktande av omständigheterna i ärendet ställa en motiverad begäran till den utfärdande myndigheten om att begränsa den tidsperiod under vilken egendomen ska vara fryst. En sådan begäran, inbegripet all relevant information till stöd för begäran, ska översändas direkt till den utfärdande myndigheten. Vid behandlingen av en sådan begäran ska den utfärdande myndigheten ta hänsyn till alla intressen, däribland den verkställande myndighetens. Den utfärdande myndigheten ska besvara begäran så snart som möjligt. Om den utfärdande myndigheten inte samtycker till begränsningen ska den underrätta den verkställande myndigheten om skälen till detta. I ett sådant fall ska egendomen förbli fryst i enlighet med punkt 1. Om den utfärdande myndigheten inte svarar inom sex veckor från mottagandet av begäran ska den verkställande myndigheten inte längre vara skyldig att verkställa beslutet om frysning."
7. Artikel 14.1 ska ersättas med följande:
 - "1. Ett beslut om förverkande ska översändas genom ett intyg om förverkande. Den utfärdande myndigheten ska översända det intyg om förverkande som föreskrivs i artikel 17 direkt till den verkställande myndigheten eller, i tillämpliga fall, till den centrala myndighet som avses i artikel 24.2."
8. I artikel 16.3 ska de inledande orden ersättas med följande:

"Den utfärdande myndigheten ska omedelbart underrätta den verkställande myndigheten om".
9. Artikel 18.6 ska ersättas med följande:
 - "6. Så snart beslutet om förverkande har verkställts ska den verkställande myndigheten underrätta den utfärdande myndigheten om resultatet av verkställigheten."
10. Artikel 19.3 ska ersättas med följande:
 - "3. Varje beslut om att inte erkänna eller verkställa beslutet om förverkande ska fattas utan dröjsmål och omedelbart meddelas den utfärdande myndigheten."
11. Artikel 20.2 ska ersättas med följande:
 - "2. Den verkställande myndigheten ska utan dröjsmål meddela den utfärdande myndigheten beslutet om erkännande och verkställighet av beslutet om förverkande."
12. I artikel 21 ska punkterna 3 och 4 ersättas med följande:
 - "3. Den verkställande myndigheten ska utan dröjsmål rapportera till den utfärdande myndigheten om uppskovet för verkställigheten av beslutet om förverkande, med angivande av grunderna för uppskovet och, när möjligt, uppskovets förväntade varaktighet.
 4. Så snart grunderna för uppskovet inte längre föreligger ska den verkställande myndigheten utan dröjsmål vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa beslutet om förverkande och underrätta den utfärdande myndigheten om detta."
13. I artikel 25:
 - a) Rubriken ska ersättas med följande:

"Kommunikationsmedel".
 - b) Punkt 1 ska ersättas med följande:
 - "1. Med undantag för kommunikation enligt artiklarna 8.2, 8.4, 9.5, 19.2, 20.4 och 29.3 ska officiell kommunikation enligt denna förordning mellan den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten ske i enlighet med artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 (*).

2. Om en medlemsstat har utsett en centralmyndighet ska punkt 1 också tillämpas på kommunikation med den centrala myndigheten i en annan medlemsstat.
3. Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten ska vid behov, med hjälp av lämpligt kommunikationsmedel, utan dröjsmål samråda med varandra för att säkerställa en effektiv tillämpning av denna förordning.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 av den 13 december 2023 om digitalisering av rättsligt samarbete och tillgång till rättslig prövning i gränsöverskridande frågor på privaträttens och straffrättens område och om ändring av vissa rättsakter inom området för rättsligt samarbete (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).

14. I artikel 27 ska punkterna 2 och 3 ersättas med följande:

”2. Den utfärdande myndigheten ska omedelbart underrätta den verkställande myndigheten om återkallandet av ett beslut om frysning eller ett beslut om förverkande, samt om varje beslut eller åtgärd som leder till att ett beslut om frysning eller ett beslut om förverkande återkallas.

3. Den verkställande myndigheten ska inställa verkställigheten av beslutet om frysning eller beslutet om förverkande, i den mån som verkställigheten ännu inte har slutförts, så snart den har underrättats av den utfärdande myndigheten i enlighet med punkt 2. Den verkställande myndigheten ska utan onödigt dröjsmål skicka en bekräftelse till den utfärdande staten av att verkställigheten ställts in.”

15. I artikel 31.2 ska tredje stycket ersättas med följande:

”Samråden, eller åtminstone resultatet av dessa, ska dokumenteras.”

KAPITEL IX

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 26

Ikraftträdande och tillämpning

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Den ska tillämpas från och med den 1 maj 2025.
3. Artiklarna 3 och 4 ska dock tillämpas från och med den första dagen i den månad som följer på perioden på två år från dagen för ikraftträdandet av de motsvarande genomförandeakter som avses i artikel 10.3 om inrättande av det decentraliserade it-system för var och en av de rättsakter som förtecknas bilagorna I och II.
4. Artiklarna 3 och 4 ska tillämpas på förfaranden som inleds från och med den dag som avses i punkt 3 i den här artikeln.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Strasbourg den 13 december 2023.

På Europaparlamentets vägnar
R. METSOLA
Ordförande

På rådets vägnar
P. NAVARRO RÍOS
Ordförande

BILAGA I

Rättsakter inom området för rättsligt samarbete i frågor på privaträttens område

1. Rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister.
2. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar.
3. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande.
4. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande.
5. Rådets förordning (EG) nr 4/2009 av den 18 december 2008 om domstols behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt samarbete i fråga om underhållsskyldighet.
6. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012 om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg.
7. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (omarbetning).
8. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 av den 12 juni 2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor.
9. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur.
10. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden.
11. Rådets förordning (EU) 2016/1103 av den 24 juni 2016 om genomförande av ett fördjupat samarbete på området för domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet av domar i mål om makars förmögenhetsförhållanden.
12. Rådets förordning (EU) 2016/1104 av den 24 juni 2016 om genomförande av ett fördjupat samarbete på området för domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet av domar i mål om förmögenhetsrättsliga verkningar av registrerade partnerskap.
13. Rådets förordning (EU) 2019/1111 av den 25 juni 2019 om behörighet, erkännande och verkställighet av avgöranden i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar, och om internationella bortföranden av barn.

BILAGA II

Rättsakter inom området för rättsligt samarbete i frågor på straffrättens område

1. Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna.
2. Rådets rambeslut 2003/577/RIF av den 22 juli 2003 om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial ⁽¹⁾.
3. Rådets rambeslut 2005/214/RIF av den 24 februari 2005 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff.
4. Rådets rambeslut 2006/783/RIF av den 6 oktober 2006 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande.
5. Rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen.
6. Rådets rambeslut 2008/947/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på domar och övervakningsbeslut i syfte att övervaka alternativa påföljder och övervakningsåtgärder.
7. Rådets rambeslut 2009/829/RIF av den 23 oktober 2009 om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande.
8. Rådets rambeslut 2009/948/RIF av den 30 november 2009 om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden ⁽²⁾.
9. Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/99/EU av den 13 december 2011 om den europeiska skyddsordern.
10. Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU av den 3 april 2014 om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området.
11. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1805 av den 14 november 2018 om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande.

⁽¹⁾ EUT L 196, 2.8.2003, s. 45.

⁽²⁾ EUT L 328, 15.12.2009, s. 42.